

Szelek, vitorlák

[2013. január]

Miután Armstrong
a Holdra lépett,
kezdheti lassan
várni a véget.

Semmi sem újul,
minden a régi.
Innen tovább már
nincs hova lépni.

Felperzselt hidakig
és vissza onnan,
szelek, vitorlák
játéka voltam.

Csak tudnám, Isten
hogy számol végül:
vétkem, ha volt is,
él-e? elévül?

Gyermekeim anyja
áll kinn a szélben.
Nem számít semmi
– ezt is megértem.

Elrepült tíz év,
nem látom rajta.
Hunyorgunk, belé
az őszi napba.

Nem úgy van már, mint
csikó koromban.
Akárhogy légyen:
sosem volt jobban.

Ami addig volt,
mind semmivé lett,
amikor Armstrong
a Holdra lépett.

Arcunkra írva:
szelek, vitorlák,
távoli földek
jeleit hozzák.

Évek és arcok
– rendben van minden.

Ez is úgy történt,
ahogyan hittem.

Indulok, vár rám
egy őszi asztal.
Körötte minden
taszít, marasztal.

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Papp Attila Zsolt

Látó Szépirodalmi Folyóirat